

II. Pohmožděný palec

Děda pokládal před chatou zámkovou dlažbu. Dosud tam byla pouze udupaná hlína s trávnickem. Po dešti se pokaždé rozmácela a trvalo vždy několik dní, než uschla a dalo se na ní opět hrát nebo rozložit zahradní nábytek. Letos se dospělí rozhodli, že trávnick dají pryč a místo něj položí dlažbu. Chata tak dostane novou te-rasu nebo tak nějak si o tom povídali.

Sofie dědovi podávala dlaždice, které pak zatloukal velkým gumovým kladivem, aby dobře držely. Její ses-tra Stella si hrála na písku pod chatou z druhé strany. Dohlížela na ni babička.

Děda každou dlaždici zatloukl na několika místech, a když jich usadil víc, posypal je pískem, aby tím vypl-nil spáry. Pokaždé, když docházel, Sofie nějaký přines-la z pískoviště. Vždy jen tolik, co unesla.

V jednu chvíli děda hlasitě vykřikl: „Jaaaa!“ Sofie až nadskočila, jak se lekla. Odhodil kladivo, chytil se za palec a krátce poté začal třást rukou. Hodně rychle.

Sofie zděšeně zírala. Děda měl najednou úplně jiný výraz. Moc mu chtěla pomoci, ale vůbec nevěděla, jak. Zmohla se jen na:

„Bolí tě to?“

Děda se na ni pousmál. „To bude dobrý, neboj se. Mně to pomáhá ulevit od bolesti,“ řekl.

Ve dveřích chaty se objevila babička.

„Děje se něco? Slyšela jsem..., aha,“ koukla na dědu, jak třese rukou, „zajdu pro něco ledového z mrazáku.“

„To pomůže?“ zeptala se Sofie.

„Jo,“ odpověděl děda.

„A... jak ti to může pomoci?“

Sofie si pamatovala, jak jí máma jednou přikládala na nohu ledovou kukuřici, když se uhodila a hodně to bolelo. Nemohla si ale vzpomenout, proč se to takhle dělá.

„Když se silně bouchneš, uhodíš, nebo tě něco praští, tak ti to místo nateče, zrudne a začne bolet.“

